

Iedereen mag meedoen

Ledevaertkerk Chaam, 14 augustus 2016, ds. Sara Dondorp

In deze dienst werd Lexi van Raak gedoopt, dochter van Bas en Ainsley van Raak.

Eerste lezing OT: Psalm 15

Tweede lezing NT: Marcus 10: 13-16

Overdenking

Gemeente van Jezus Christus, lieve mensen,

Wie hoort er bij, wie mag er mee doen? Wie mag te gast zijn in de tent van God? Zo zingt de Psalmist, en daarmee ligt de vraag op tafel. Wie hoort er bij, en wie niet.... Over dat soort dingen hebben we graag duidelijkheid. Wie zich niet gedraagt, wordt weggestuurd. Zo gaat dat tenminste bij de Olympische Spelen. Sporters moeten daar bijna perfecte prestaties leveren. Wie fouten maakt valt af. Hoort er niet meer bij. Het is een wereld geworden van de beste, de grootste, de snelste. En daarmee is het een keiharde wereld. Van de sport begrijpen we dat misschien Maar bij God gaat het toch anders toe, zou je denken...

Wonen in Gods tent mogen zij die de volmaakte weg gaan. Mensen die oprecht de waarheid spreken, Mensen die anderen niet benadelen, die altijd eerlijk zijn. Mensen die geen rente vragen, die altijd woord houden. Zou er daar ook maar iemand van ons aan voldoen? Volmaakt, volstrekt eerlijk en altijd oprecht... Het klinkt mooi, maar ook wel heel erg idealistisch. Als die psalm klopt, zou God wel eens heel eenzaam kunnen zijn. Dan zou geen van ons in zijn heiligdom welkom zijn. Dat kan vast niet de bedoeling zijn van deze psalm. Want we hebben God toch leren kennen als een God van liefde. Als een God die voor mensen zorgt, die van mensen houdt. Een God die ons vasthoudt als we het moeilijk hebben. Zo spraken we tenminste over God tijdens het voorgesprek. Ainsley vertelde dat ze God ervaart als een innerlijke kracht. Als een steun die er altijd is, zoals een beschermengel. Dat is iets om heel dankbaar voor te zijn. Een dankbaarheid die ze wil delen in haar werk als verzorgende. En natuurlijk samen met Bas wil overdragen op haar dochter Lexi. Zo is God voor ons: steun, kracht, liefde in ons aanwezig.

Terug naar Psalm 15.

Wat we hier horen is een lied, een pelgrimslid. Zeker geen toelatingsexamen. Een lied van mensen onderweg naar Gods woonplaats. Mensen die met elkaar zingen over waar ze naar toe gaan. En hoe ze zich onderweg willen voorbereiden. Onderweg naar Gods heilige plaats zingen ze niet over bidden. En ook niet over vroom zijn of speciaal op God gericht zijn. Nee, wie naar Gods woonplaats onderweg is, doet er goed aan eerlijk te zijn tegen medemensen. Eerlijk, respectvol, rechtvaardig en volgens mij ook liefdevol. Zo wil God dat wij mensen met elkaar omgaan. En als dat niet lukt, zijn we dan ineens niet welkom? Het valt mij op dat dat er niet staat. Wie zo doet, komt nooit ten val, staat er. Een advies om goed te leven dus, niet een toelatingbewijs. Een levensles om aan je kinderen door te geven: Wees eerlijk, wees oprecht, respectvol en liefdevol. Zo zouden we het liefst onze kinderen het leven voorleven.

Helaas lukt dat lang niet altijd. De werkelijkheid is weerbarstig. We hebben allemaal onze eigen bagage, onze verwachtingen en onze teleurstellingen. Of we verliezen gewoon een keer ons geduld. De meesten van ons zijn geen olympische helden, maar gewone mensen, met gewone zwakheden. In de evangelielezing van vanmorgen verliezen de leerlingen het geduld. Ik stel me Jezus voor te midden van een menigte mensen. Mensen die luisteren naar wat Jezus te vertellen heeft. Mensen die willen leren hoe je goed doet in het leven. En

dan zijn daar ineens die kinderen met hun ouders. Als een soort stoorzenders. Ze onderbreken de les. Weg ermee! Laat ze verdwijnen!

In onze tijd weten we hoe belangrijk kinderen zijn voor de toekomst. In Jezus' tijd was dat anders. Kinderen telden niet mee. Het woord voor 'klein kind' is hetzelfde als het woord voor 'slaafje'. Kinderen hadden niks te zeggen. Mochten zelfs niet in de synagoge komen. Dat was in die tijd voor iedereen doodnormaal. Mensen waren niet anders gewend. Iedereen zou de leerlingen gelijk gegeven hebben. Wat Jezus hier doet en zegt is dus heel erg bijzonder. Hij draait de gebruikelijke ordening om. Luister, mensen: Kinderen tellen wél mee! Kinderen horen er wél bij! Sterker nog: kinderen horen er juist bij. Juist voor hen is Gods Rijk. Of, in de taal van Psalm 15: Juist de kinderen, de kleinen die niet meetellen, Mogen te gast zijn in Gods tent, mogen wonen op Gods heilige berg. In termen van de Olympische spelen zou dat klinken als: Juist de verliezers horen erbij, juist degenen die helemaal niet kunnen sporten. Zij die altijd maar achteraan komen en vergeten worden. Zij mogen meedoen en dan gaat het niet over winnen, maar vooral over samen delen, samen zingen, samen dansen.... Want in Gods Rijk zullen de eersten de laatsten zijn.

Jezus spoort ons aan om te worden als de kinderen. Wie wordt als een kind, kan deelhebben aan het Koninkrijk. Dat wil niet zeggen dat we alles wat we geleerd hebben maar achter ons moeten laten. Het gaat om de openheid, om de ontvankelijkheid. Wie ervoor open staat, wie erop vertrouwt en misschien wel: wie nieuwsgierig en leergierig is als een kind, die kan de weg gaan van eerlijkheid en respect. Met vallen en opstaan, want dat doen kinderen veelvuldig. Zo zijn wij allemaal kinderen van God. En vandaag vieren we dat Lexi er ook bij mag horen. Dat wij er allemaal bij mogen horen, Met onze beperkingen én met onze talenten. Om samen op weg te gaan. Niet naar een wedstrijd wie de beste is, Maar naar een wereld van samen delen, samen zingen, samen dansen...

Amen